

en saadan Klasse. — Saa er der foreslaaet Oprettelsen af en Kontorchefplads under Søfartsaafdelingen, og endvidere, at der til indtil Halvdelen af Fuldmægtigene kan gives et Bestillingstillæg, hvorved man forsøger at forbedre Stillingen for Fuldmægtigene. Det er en Ordning, som er velkendt ellers i Administrationen, at de ældste og dygtigste Fuldmægtige, hvem der bydes særlig betroet Arbejde, ogsaa faa et særligt Bestillingstillæg, det saakaldte Ekspeditionssekretærhonorar i Ministerierne. For det underordnede Personale er der derimod foreslaaet mere indgribende Forandringer, og disse gaa da ud paa, at en Del dag- og ugelønnet Personale gaar over til at blive maanedslønnet, optages i de saakaldte specielle Lønningsklasser. Det er Bane- og Telegrafformænd, Depotarbejdere og Stationskarle. Depotarbejderne, som er den største Klasse, stilles saa lige med Portørerne, idet deres Arbejde i Virkeligheden i høj Grad nærmer sig til Portørernes. — Af Lønningsforbedringer i øvrigt er der for Togførerne indført en Forbedring af 150 Kr. aarligt og for Portører, Stationshude, Matroser og Skibsfyrbødere en aarlig Lønningsforbedring af 60 Kr. — I den nugældende Lov er der en Bestemmelse om, at en Del af Funktionærerne, nemlig de Funktionærer, der ere ansatte ved selve Trafikaafdelingerne, kunne forlange deres Afsted med det halvfjerdsindstyvende Aar. Jeg tror, at der er Trang til at faa mere vidtgaende Bestemmelser i saa Henseende, og Forslaget her gaar da ud paa, at der indføres en Aldersgrænse for hele Personalet, nemlig det halvfjerdsindstyvende Aar, saaledes at den, der fylder 70 Aar, skal afstediges med Pension. I Forbindelse hermed er der givet en Regel om, at den, der har fyldt 65 Aar, kan begære sin Afsted. — Endelig skal jeg nævne, at man har søgt en Forbedring af Pensionerne, men ogsaa saaledes, at denne Forbedring særlig skal komme de lavere lønede til gode. Efter de Regler, der gælde ifølge Loven af 1892, er navnlig den lavest lønede Klasse tarvelig stillet med Hensyn til Pension, idet der for Pensionernes Maksimum er sat en Grænse, som er lovlig lav. Den Ændring, man nu ønsker at gøre, er for det første, at Pensionen, som nu bestemmes ved dels et fast Beløb af $\frac{1}{5}$ af Lønnings-

indtægten, dels et Tillæg af $\frac{1}{75}$ for hvert Aar, den paagældende har tjent, i Fremtiden bliver bestemt til ligeledes $\frac{1}{5}$ af Lønningsindtægten som fast Beløb, men saa med et Tillæg af $\frac{1}{70}$ for hvert Tjenesteaar. Herved vil der opnaas nogen Forbedring for første Pensionsklasse, idet den vil naa til Maksimum efter 32 $\frac{1}{2}$ Aars Tjeneste i Stedet for som nu efter 35 Aars Tjeneste, men Maksimum for Pensionen bliver det samme som nu. For anden Pensionsklasse vil Maksimum derimod blive forøget. Tager jeg som Eksempel en Lønning paa 100 Kr., vil Maksimum blive forøget fra 50 til 58 $\frac{1}{2}$ Kr., og den højeste Pension naas her efter 33 $\frac{1}{2}$ Aars Forløb, medens der hidtil udkrævedes 35 Aar. For tredje Pensionsklasse vil Maksimum blive 50 Kr. i Stedet for som nu 33 $\frac{1}{3}$ Kr., og Maksimum vil blive naaet efter 35 Aars Forløb ligesom nu. Her er jo en væsentlig Forøgelse af Pensionens Maksimumsbeløb fra en Tredjedel til Halvdelen af Lønningsindtægten. — Der er et andet Punkt, paa hvilket jeg tidligere har foreslaaet Forandring, og hvor den Bestemmelse, vi hidtil have haft, har ledet til meget uheldige Resultater, det er den Afgang, Administrationen har til efter en Funktionærs Afgang ved Døden at bevilge Understøttelse til hans Børn. Der var tidligere den Grænse, at naar der var Enke, kunde Understøttelsen til Børnene ikke gaa op over Halvdelen af Enkens Pension, og naar der ikke var Enke, altsaa Børnene vare fader- og moderløse, kunde den ikke overstige $\frac{1}{3}$ af den Pension, der vilde være tilfaldet Enken. Men dette har ledet til, at denne Understøttelse til Børnene i mange Tilfælde har været rent forsvindende, saaledes at man f. Eks. til 5—6 Børn ikke har kunnet hde mere end 15—20 Kr., og det er altsaa en Hjælp, som netop ved sin Lidenskab i Grunden taber al Betydning. Derfor har jeg foreslaaet, at man skulde være frit stillet med Hensyn til Størrelsen, saaledes at Grænsen i Relation til Enkens Pension faldt bort, medens der kun blev sat som almindelig Grænse dette, at Understøttelsen ikke kunde gaa ud over 100 Kr. for hvert Barn, den samme Grænse, som gælder med Hensyn til de Understøttelser, som kunne bevilges Statens øvrige Embedsmænds efterladte. — Det er en Selvfølge at disse ny Regler, som nu